

תפלה THE HISTORY OF

The strongest support for the position that Jews have been reciting תפלה each day since מצוה דאורייתא is a תפלה רמב"ם that comes from the position of the מתן תורה. Perhaps the argument can be bolstered by reviewing the other מצוות that are intertwined within תפלה; namely תפלת שרחת; זכירת יציאת מצרים, ציצית, תפילין, מזוזה, תלמוד תורה; קריאת שמע and קריאת שמע. Noone including the רמב"ם would disagree that those מצוות have been performed each day since מתן תורה. One could argue that the רמב"ם had difficulty believing that Jews would go to the effort each day of putting on תפילין; donning ציצית; learning תורה; sitting in a room with a מזוזה and reading קריאת שמע and then removing their תפילין and ציצית without approaching the רבוננו של עולם to ask for assistance in such personal matters as health and financial support. One could further argue that by setting forth the formula for prayer of: הודאה, בקשה, שבה, the רמב"ם was explaining what Jews recited, from the time of מתן תורה, following the performance of those מצוות since we have no record that a standard prayer was recited. The difference then between our prayer today and the prayer of Jews after מתן תורה was that Jews after מתן תורה had the ability to properly author תפלות while Jews today need the assistance of a fixed text. The words of the רמב"ם indicate that he held that position.

רמב"ם - הלכות תפלה פרק א

א מצות עשה להתפלל בכל יום שנאמר ועבדתם את ה' אלוהיכם. מפי השמועה למדו שעבודה זו היא תפלה שנאמר ולעבדו בכל לבבכם. אמרו חכמים אי זו היא עבודה שבלב זו תפלה. ואין מנין התפלות מן התורה, ואין משנה התפלה הזאת מן התורה, ואין לתפלה זמן קבוע מן התורה. **ב** ולפיכך נשים ועבדים חייבין בתפלה לפי שהיא מצות עשה שלא הזמן נרמא אלא חיוב מצוה זו כך הוא שיהא אדם מתחנן ומתפלל בכל יום ומגיד שבחו של הקדוש ברוך הוא ואחר כך שואל צרכיו שהוא צריך להם בבקשה ובתחנה ואחר כך נותן שבת והודיה לה' על הטובה שהשפיע לו, כל אחד לפי כחו. **ג** אם היה רגיל מרבה בתחנה ובקשה ואם היה ערל שפתים מדבר כפי יכולתו ובכל עת שירצה, וכן מנין התפלות כל אחד כפי יכולתו, יש מתפלל פעם אחת ביום, ויש מתפללין פעמים הרבה, והכל יהיו מתפללין נכח המקדש בכל מקום שיהיה, וכן היה הדבר תמיד ממש רבינו ועד עזרא. **ד** כיון שגלו ישראל בימי נבוכדנצר הרשע נתערבו בפרס ויון ושאר האומות ונולדו להם בנים בארצות הגוים ואותן הבנים נתבלבלו שפתם והיתה שפת כל אחד ואחד מעורבת מלשונות הרבה וכיון

שהיה מדבר אינו יכול לדבר כל צורכו בלשון אחת אלא בשיבוש שנאמר ובניהם חצי מדבר אשדודית וגו' ואינם מכירים לדבר יהודית וכלשון עם ועם ומפני זה כשהיה אחד מהן מתפלל תקצר לשונו לשאול הפציו או להגיד שבח הקדוש ברוך הוא בלשון הקדש עד שיערבו עמה לשונות אחרות, וכיון שראה עזרא ובית דינו כך עמדו ותקנו להם שמנה עשרה ברכות על הסדר, שלש ראשונות שבח לה' ושלש אחרונות הודיה, ואמצעיות יש בהן שאלת כל הדברים שהן כמו אבות לכל הפציו איש ואיש ולצרכי הציבור כולן, כדי שיהיו ערוכות בפי הכל וילמדו אותן ותהיה תפלת אלו העלגים תפלה שלימה כתפלת בעלי הלשון הצחה, ומפני ענין זה תקנו כל הברכות והתפלות מסודרות בפי כל ישראל כדי שיהא ענין כל ברכה ערוך בפי העלג.

The **רמב"ם's** position can be summarized as follows: **עבודה שבלב** does not require a fixed text but it does require the formula of **שבח**, **בקשה** and **הודאה** and that formula has been a part of Judaism since **מתן תורה**.

The words of **שמע קריאת שמע** lend further support for the argument that since **מתן תורה**, Jews have followed the performance of the **מצות** of **תלמוד תורה**, **מוזוה**, **תפילין**, **ציצית**, **תפלה** with **קריאת שמע** and **זכירת יציאת מצרים**:

דברים פר' ו'

ז וְשִׁנַּנְתֶּם לְבַיְתְּךָ (מצות תלמוד תורה) וְדַבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בְּדַרְךָ וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ (מצות קריאת שמע): ח וּקְשַׁרְתָּם לְאָזְנוֹתַי עַל-יָדְךָ וְהָיוּ לְטֹטְפֹת בֵּין עֵינֶיךָ (מצות תפילין): ט וּכְתַבְתֶּם עַל-מְזוּזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ (מצות מוזוה):

דברים פר' יא'

יג וְהָיָה אִם-שָׁמַעַתְּ שְׁמֵעוּ אֵל-מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם (מצות תלמוד תורה, מצות קריאת שמע, מצות תפילין ומצות מוזוה) לְאַהֲבָה אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעֲבֹדוֹ בְּכָל-לִבְבְּכֶם (מצות תפלה) וּבְכָל-נַפְשְׁכֶם: יד וְנָתַתִּי מָטֶר-אֲרֻצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֵה וּמְלִקוֹשׁ וְאִסְפַּתְּ דְגָנְךָ וְתִירְשֶׁךָ וְיִצְהַרְךָ (your prayers will be answered):

QUERY

How would you answer the following questions asked by the **מהר"ל מפראג** in

נתיבות עולם א עמוד פא - נתיב העבודה פרק ב:

ויש שואלין על התפלה, אם ראוי האדם שיתן השם יתברך אליו הדבר שהוא מתפלל למה לא יתן אליו בלא תפלה, ואם אין ראוי אליו אם כן אף אם יתפלל ויבקש וכי בשביל תפלתו יתן אליו. ועוד הקשו כי למה צריך להתפלל בדבור והרי השם יתברך יודע מחשבות בני אדם ודי היה במחשבה.

TRANSLATION OF SOURCES

1. רמב"ם - הלכות תפלה פרק א' It is a positive commandment to pray each day as it is written: and you shall serve G-d. From divine inspiration, they taught that service is prayer as it is written: And to serve Him with all your hearts. Our sages said: what is service of the heart? That is prayer. And the number of prayers to pray each day is not decreed by the Torah; and the wording of the prayers is not decreed by the Torah and the Torah does not set forth a set time each day for prayer. 2. Therefore, women and slaves are obligated to perform the mitzvah of praying because it is a positive commandment that does not have a fixed time but the way to perform this obligation is in this way: that a person should supplicate and pray each day and should state the praise of G-d and then should ask for his needs that he needs by request and by supplicating and then should give praise and thanks to G-d for the good that G-d bears to him, everyone according to his ability. 3. If he was accustomed to praying, he should say much supplication and requests. But if he had difficulty expressing himself, he should speak to the best of his ability and whenever he could and the number of times he prays should be according to his ability. There were those who prayed once a day; there were those who prayed several times a day. Everyone should pray facing towards the Holy Temple no matter where he is situated. And that is the way things were from the time of Moses to the time of Ezra. 4. After Jews were forced into exile by Nebechednezzer the evil one (destruction of first Temple), Jews mingle with the Persians and Greeks and other nations and they gave birth to children in the Nations of the non-Jews. These children found that their spoken language was a combination of many spoken languages. When they would speak, they could not express their whole thought in one language except as a mixture of languages as we learn in Nehemia chapter 13 verse 24: and their children speak half Ashdodite and they did not know how to speak Hebrew. They speak the language of each nation. Therefore when one of them wishes to pray he runs short of Hebrew words with which to ask his needs or to praise G-d in Hebrew and ends up mixing words from other languages. When Ezra and his court noticed this issue, they authored the 18 blessings (shmona esrei) in order; the first three blessings that contain praise of G-d; the last three blessings that contain thanks to G-d; and the middle ones that contain requests for personal needs and communal needs. By establishing the text of the blessings, everyone said the blessings in the same order. As a result, they will study the blessings. The prayers of those who might stammer becomes a complete prayer like the prayer of those who have a strong command of the Hebrew language. And for this reason, they authored all the blessings and prayers so that the blessings and the prayers would be the same text for all so that each blessing would be said correctly even by those who stammer.

7. דברים פ"ו ו' And you will teach your sons (the mitzvah of studying Torah) and you will speak to them while sitting at home and while travelling on the road, when you lay down to sleep and when you arise from sleep (the mitzvah of kriyat shma). 8. And you will bind

them as a sign on your arm and let them be tefillin on your head (the mitzvah of tefilin). 9. And you will write them on the door posts of your house and your gates (mitzvah of mezuzah).

'יא-13. דברים פר' ו'יא. And it will be that if you listen to my mitzvot that I am commanding you today (the mitzvah of studying Torah; the mitzvah of kriyat shma; the mitzvah of tefillin and the mitzvah of mezuzah) to love G-d and to serve Him with all your heart (the mitzvah of tefila) and with all your souls. 14. And I will cause rain to fall on your land in the right time, the Yoreh rain and the Malkosh rain and you will gather your grain; your wine and your oil.

מהר"ל מפראג נתיבות עולם א עמוד פא - נתיב העבודה פרק ב' - And there are those who ask about tefila: if a person is worthy that G-d should grant him what he is requesting in his tefila, then why would not G-d grant this person's request even without tefila and if he is not worthy, then even if he were to pray and make his request, will G-d really grant his request simply because this man prayed. And they asked further: Why do we have to pray by mouthing words, is it not so that G-d knows all our thoughts and should it not be enough that we think those thoughts?